



## Recuperació d'un disseny de Gaudí a Montserrat



► El primer misteri de Glòria, la resurrecció de Jesucrist, del Rosari Monumental de Montserrat, que és en el Camí de la Santa Cova, ha quedat restaurat i ha estat inaugurat —com mostra la foto— en presència del pare abat, de monjos de la comunitat i de responsables de la Diputació

de Tarragona, que ha subvencionat una part de l'obra gràcies al conveni de col·laboració signat amb la Fundació Abadia de Montserrat 2025. Els treballs de restauració s'han basat en un projecte de l'arquitecte Anton Baraut i han consistit sobretot a reubicar la figura del Crist ressuscitat segons el projecte original d'Antoni Gaudí. Un altre element restaurat ha estat la inscripció *Resurrexit, non est hic* (Ha ressuscitat, no hi és aquí). Fou l'abril de l'any 1903 quan la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat va fer públic el compromís de realitzar aquest primer misteri i va encarregar el projecte a Gaudí, que també hi va posar l'escut de Catalunya.

## GLOSSA

## Tot escoltant els germans grans

Una escola d'una línia, des de llar d'infants fins a secundària obligatòria, celebra la festa del seu patró amb una pregària en què participen els alumnes des de P3 fins a quart d'ESO. Coincideix amb l'últim dia de curs. Abans de cloure's la pregària, un noi i una noia dels que finalitzen etapa i estada a l'escola adrecen unes paraules als companys que restaran al centre. Comencen així: «Encara recordem quan érem nosaltres els que estàvem aquí al davant asseguts, mirant com els grans s'acomiadaven. Mai vam arribar a pensar que algun dia ens tocaria a nosaltres marxar i deixar tota aquesta família de l'escola enrere. Cada professor i cada alumne ens ha ensenyat alguna cosa. Hem crescut amb els ensenyaments d'aquesta escola, inspirats en els ensenyaments del Crist [...]. Avui ens toca a nosaltres acomiadar-nos.»

Aquests *germans grans* segueixen dient als seus companys, amb mots sincers i sentits: «No us inundarem amb paraules emotives i explicacions sobre el que ha suposat formar part d'aquesta família esco-

lar, perquè us volem adreçar unes paraules directament a vosaltres». Amb to directe, parlen als alumnes que restaran a l'escola i, des de la pròpia experiència viscuda en aquelles aules i patis, els recomanen: «Heu d'escoltar bé les paraules dels professors, que, tot i que a vegades puguin semblar absurdes, seran eines que us ajudaran a construir el vostre futur». No dubten a proposar unes fites a assolir: «La nostra missió és poder esdevenir pelegrins en el camí de la vida que estem construint. Ser bastó quan algú necessiti suport. Ser capa quan algú necessiti acolliment, recolliment i diàleg. Ser la creu per poder testimoniar la paraula del Senyor i el seu missatge a tots els que ens envolten». I acaben amb un agraïment: «Hem d'agrair als professors el que ens han mostrat i transmès.»

«Sigueu agraïts. Que la paraula de Crist habiti en vosaltres amb tota mena de riquesa; instruiu-vos i encamineu-vos els uns als altres en tota mena de saviesa; moguts per la gràcia de Déu» (Col 15-16).

Enric Puig Jofra, SJ

## PARAULA I VIDA

## La nostra fe, el do més gran (1)

**D**urant aquestes setmanes d'estiu, en l'Any de la Fe, us escriuré amb la intenció d'aprofundir junts en el do més gran que hem rebut del Pare del cel: **el do de la fe**. La fe és el tresor intangible que hem de comunicar i irradiar en el món, però molt sovint, ens adonem que no tenim ni els instruments, ni la capacitat per mostrar als nostres conciutadans la meravella que atesora aquest do. Voldríem fer-los veure que n'és de meravellosa la fe en el Crist, aquesta relació interpersonal que cadascú estableix amb Ell; voldríem que participessin d'aquest regal, però ens sentim, massa vegades, impotents i experimentem el mateix que sentia Joan Baptista quan es definia com «una veu que crida en el desert» (Lc 3,4). Em proposo reflexionar sobre els neguits de la vida quotidiana, per després, mostrar els eixos de la nostra espiritualitat i fer veure com Jesucrist no és una idea abstracta, ni una teoria vaga, sinó el bàlsam de tots els nostres mals, Aquell qui ve a alliberar-nos.



Vivim una època de profundes transformacions, no solament en el pla econòmic i social, sinó també cultural i espiritual. Aquestes transformacions afecten de ple el nostre mode de viure i de relacionar-nos, però també sacsegen els nostres fonaments i ens exigeixen pensar, a fons, perquè creiem el que creiem, quina raonabilitat té la fe que professem, com nodrir i enriquir la nostra vida espiritual. Les innovacions tecnològiques en el camp de la comunicació que ens fan viure en xarxa. El creixent procés de globalització que ens aboca a un món nou, ple de perplexitats, però que també ens posa en contacte amb cultures i tradicions espirituals que desconexiem. La nostra societat creix en pluralitat, fruit dels fluxos migratoris i de la precarietat de la vida laboral. Entrem en contacte amb persones que tenen conviccions religioses molt profundes, viscudes amb autenticitat, però diferents de les que nosaltres, com a cristians, professem. Aquesta trobada és, d'una banda, una ocasió per a interrogar-nos a fons sobre les pròpies creences, però, també, per mirar d'establir vincles, lligams amb allò genuïnament humà i diví que hi ha en les grans tradicions espirituals de la humanitat.

**A**mb humilitat i fermesa, estem cridats a manifestar la nostra fe en el Crist, a anunciar explícitament el seu Evangeli, a viure conforme a la Llei de l'Amor més gran, que Ell ens va ensenyar. Contra els pronòstics que havien fet molts saberuts en el passat, la fe cristiana és viva i el món espiritual reneix. Les formes de vida s'han transformat a fons, també les maneres d'expressar i de viure la fe han canviat, però la recerca d'una vida feliç i d'una resposta a les preguntes i neguits de la vida humana subsisteix. Necessitem un sentit últim. No en tenim prou amb viure la vida, ser en aquest món, resoldre les necessitats bàsiques... Anhelem, com diu Viktor Frankl, una vida «amb sentit».

La fe cristiana no és un codi moral, ni un sistema de normes i imperatius. És una opció fonamental, lliure, un do que Déu ha vessat en el nostre cor, una proposta de vida feliç i harmònica, l'inici de la vida eterna en nosaltres com deia Sant Tomàs d'Aquino. La veritat sempre transcendeix els límits de la raó, però creiem que Jesucrist és «el camí, la veritat i la vida» (Jn 14,6), l'acollim com a tal en el nostre ésser i volem que els nostres conciutadans frueixin també d'aquesta veritat.

† Joan-Enric Vives  
Arquebisbe d'Urgell

**ENTREVISTA**



**■ PALOMA GÓMEZ BORRERO**

**Renúncia papal**

**L**a renúncia de Benet XVI va donar encara més valor al seu pontificat. El seu gest va ser valent, ja que per prendre una decisió com aquesta es necessita «molt coratge, valor, coherència i, sobretot, humilitat», assegura la periodista Paloma Gómez Borrero, que en el seu darrer llibre *De Benedicto a Francisco. El cónclave del cambio* (Planeta) respon algunes de les qüestions suscitées arran de la renúncia del papa Benet XVI.

**Què reflecteix en el llibre?**

L'arribada fins a Francesc partint d'un Papa que ens ha deixat grans escrits, però que per les seves mancances físiques no ha pogut afrontar els reptes i els desafiaments actuals, que veia que eren necessaris, i per això ha marxat. Ha volgut deixar que l'Església la porti un home que tingui aquest vigor físic que a ell li ha faltat. Explico qui és Benet XVI i les grans coses que ha fet. Han estat vuit anys de pontificat molt fecunds; només cal veure com ha afrontat la pederàstia, el diàleg amb altres religions...

**Quins reptes té el nou Papa?**

És el Papa que necessitem avui en una societat en què compta molt el carisma. El repte principal és tornar a Crist aquesta societat d'avui, descristianitzada. En doctrina serà molt estricta. En un món consumista com l'actual cal canviar les estructures econòmiques i socials, i impregnar-les de l'Evangeli.

**Serà capaç de fer un tomb a la Cúria?**

Crec que sí. Ho està estudiant amb el consell de vuit cardenals. Com a bon jesuïta, ho està valorant i després de l'estiu, cap al setembre o l'octubre, ho podem comprovar, perquè crec que seran molt profunds. El més decisiu serà el nomenament del secretari d'Estat.

**Òscar Bardají i Martín**

**JESÚS DE NATZARET**

**Les grans paràboles de Lluç**



*Actualitat de la paràbola del bon samarità (2)*

**L'**actualitat de la paràbola és patent. Si la traduïm a les dimensions de la societat mundial, ens adonem, per exemple, del poc cas que desporten als nostres ulls els pobles robats i saquejats d'Àfrica. Llavors veiem fins a quin punt ens són *pròxims*; veiem que el nostre estil de vida també els ha robat i saquejat. Formen part també d'aquest robatori les ferides de l'ànima que han rebut de nosaltres. En comptes de donar-los Déu, el Déu que se'ns ha apropiat en el Crist, i d'aquesta manera admetre i consumir llurs grans i valuoses tradicions, hem tingut el cinisme d'ensenyar-los un món sense Déu, on tot roda a l'entorn del poder i del profit.

Cal que ajudem materialment, però cal que també revisem la nostra forma de vida. Donem poc, si ens limitem a donar només béns materials. Que no hi ha gent saquejada i robada també al voltant nostre? Les víctimes de la droga, del tràfic humà, del turisme sexual, dels homes interiorment destruïts, que estan buits enmig de la riquesa material.

Tot això són coses que ens importen i ens criden a tenir la mirada i el cor de proïme, el coratge de l'amor als altres. És ben possible que el sacerdot i el leuïta passessin de llarg més per por que per indiferència. Cal que aprenguem de nou la gosadia de la bondat; i això només ho aconseguirem si interiorment ja som *bons*, si interiorment ja som *proïme* i així rebem la capacitat de veure quina mena de servei demana el meu entorn i el cercle més ampli de la meua vida, servei que és a les meves mans i que per això és comesa meua.

**Joseph Ratzinger-Benet XVI**  
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

**LES NOVES ESPIRITUALITATS**

**La vocació de construir ponts**



**E**ls moments fundacionals del cristianisme confirmen la seva vocació de construir ponts. Per tant, dialogar amb les espiritualitats postmodernes no és traïr la identitat cristiana, sinó més aviat al contrari, continuar

sent fidel a la seva vocació d'estar oberts a la cultura de cada moment.

Els assistents a la Pentecosta entenen el missatge: «Els sentim proclamar en les nostres pròpies llengües les grandeses de Déu» (*Ac 2,11b*). Parlin l'idioma que parlin els deixebles, els oients no han de renunciar a la pròpia llengua —la pròpia identitat— per sentir i entendre el missatge de Déu. El poden comprendre en la seva llengua materna, la llengua que els ha engendrat i que configura la seva idiosincràsia. Un idioma no és un element tècnic i asèptic, sinó que està fortament arrelat en la condició humana.

En la festa de la Pentecosta es proclama una Nova Aliança adreçada a tota la humanitat. Per això, cada poble i cada persona entén la grandesa de Déu en la llengua que li resulta significativa. L'experiència espiritual s'insereix en la particularitat de cada cultura.

**Josep Otón**  
(*El reencantament postmodern*, Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

**DONES DE FE**

**Etty Hillesum**  
(Middelburg, Holanda, 1914 - Auschwitz, 1943)



**E**tty (Esther) Hillesum va néixer en una família jueva culta. Igual que els seus germans, Mischa (pianista) i Jaap (metge), tenia una intel·ligència brillant. Apassionada per la literatura i la filosofia, li interessava també la psicologia, i això la va portar a conèixer el psicoquírog leg Julius Spier, que tindria un paper decisiu en la seva evolució espiritual, des de la indiferència inicial a una experiència de Déu profunda, mística.

En esclatar la guerra, després de treballar uns dies com a dactilògrafa en el Consell Jueu —l'organisme responsable de pactar amb els alemanys les deportacions—, la seva repugnància envers el Consell i la feina assignada, la va empènyer a oferir-se voluntària per anar com a *treballadora social* al camp de trànsit de Westerbork, preludi d'Auschwitz. Fou destinada a l'hospital i aquí, enmig del sofriment, Déu se li revelà extraordinàriament proper i l'atroç realitat quotidiana li aparegué, paradoxalment, portadora de sentit. «No ets tu, Déu meu, qui ens pot ajudar, sinó nosaltres els qui et podem ajudar a tu, i d'aquesta manera ajudar-nos a nosaltres mateixos». Renuncià a salvar-se —hauria pogut, com a membre del Consell—, decidint compartir la sort del seu poble. Deportada a Auschwitz, va morir el 30 de novembre de 1943, juntament amb els seus pares i el seu germà Mischa, mentre Jaap no va sobreviure a l'evacuació de Westerbork.

«Ajudar Déu... ésser un bàlsam per a tantes ferides», el crit penetrant d'Etty Hillesum.

**Adelaide Baracco**, teòloga

**LECTURES MISSA DIÀRIA**

**I SANTORAL**



Accés al Breviari

- 22. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Ex 14,5-18 / Sl: Ex 15,1-2.3-4.5-6 / Jn 20,1.11-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixeblla de Jesús; sant Teòfil, pretor romà mr.
- 23. □ Dimarts** [Ga 2,19-20 / Sl 33 / Jn 15,1-8]. Santa Brígida (Suècia 1303 - Roma 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i copatrona d'Europa.
- 24. ■ Dimecres** [Ex 16,1-5.9-15 / Sl 77 / Mt 13,1-9]. Sant Víctor, mr.; sant Boris, mr.; santa Cristina, vg. i mr.
- 25. ■ Dijous** [Ac 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 (o bé: Ac 11,19-21;12,1-2.24) / Sl 66 / 2Co 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Diada de Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya; santa Valentina, vg. i mr.
- 26. □ Divendres** [Ex 20,1-17 / Sl 18 / Mt 13,18-23]. Sant Joaquim i santa Anna, pares de la Verge Maria (tradicció iniciada s. II).
- 27. ■ Dissabte** (■ Barcelona, Sant Feliu i Terrassa) [Ex 24,3-8 / Sl 49 / Mt 13,24-30]. St. Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. IV), d'origen africà, venerat, entre altres indrets, a St. Cugat del Vallès.
- 28. ■ † Diumenge vinent**, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Gn 18,20-32 / Sl 137 / Col 2, 12-14 / Lc 11,1-13]. Santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Pere Poveda, prev. i mr., fundador de la Institució Teresiana.

## DIUMENGE XVI DE DURANT L'ANY

### ▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,1-10a)

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré. Abraham seia a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta. Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell. Així que els veié correu a rebre'ls des de l'entrada de la tenda, es prosternà, inclinà el front fins a terra i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, us prego que no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent. Permeteu que portin aigua per rentar-vos els peus i reposeu a l'ombra de l'alzina. Entretant aniré a buscar unes llesques de pa i refareu les vostres forces per a continuar el camí que us ha fet passar prop del vostre servent.»

Abraham entrà de pressa a la tenda i digué a Sara: «Corre, pren tres mesures de farina blanca, pasta-la i fes-ne panets». Després correu cap al ramat, trià un vedell tendre i gras i el donà al mosso perquè el preparés de seguida. Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven. Llavors li preguntaren: «On és Sara la teva esposa?» Abraham respongué: «És dintre la tenda». Ell li digué: «L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.»

### ▶ Salm responsorial (14)

R. *Senyor, qui podrà estar-se a casa vostra?*

Qui podrà viure a la muntanya sagrada? / El qui obra honradament / i practica la justícia, / diu la veritat tal com la pensa; / quan parla, no escampa calúmnies. R.

Mai no fa mal al proïsme, / ni carrega a ningú res infamant, / compta poc als seus ulls els descreguts, / honra i aprecia els fidels del Senyor. R.

No fia els seus diners a interès, / ni es ven per condemnar cap innocent. / El qui obra així, mai no caurà. R.

### ▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colossos (Col 1,24-28)

Germans, ara estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meua pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos que és l'Església. Ara jo sóc servidor d'aquesta Església: Déu m'ha confiat la missió de dur a terme en vosaltres les seves promeses, el seu misteri secret, que d'ençà que existeixen els segles i les generacions humanes ell guardava amagat, però que ara ha revelat al seu poble sant. Déu ha volgut fer-li conèixer la riquesa i la grandesa d'aquest misteri que ell es proposava a favor dels qui no són jueus. El propòsit de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres. Nosaltres l'anunciem. Sense fer distincions, amonestem tots els homes i els instruïm en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplegament en Crist.

### ▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 10,38-42)

En aquells temps, Jesús entrà en un poblet, i l'acollí una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atafegada per obsequiar-lo. Marta, doncs, vingué i digué: «Senyor, no us fa res que la meua germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi». El Senyor li respongué: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa.»

### ▶ Lectura del libro del Génesis (Gn 18,1-10a)

En aquellos días, el Señor se apareció a Abrahán junto a la encina de Mambré, mientras él estaba sentado a la puerta de la tienda, porque hacía calor. Alzó la vista y vio a tres hombres en pie frente a él. Al verlos, corrió a su encuentro desde la puerta de la tienda y se prosternó en tierra, diciendo: «Señor, si he alcanzado tu favor, no pases de largo junto a tu siervo. Haré que traigan agua para que os lavéis los pies y descanséis junto al árbol. Mientras, traeré un pedazo de pan para que cobréis fuerzas antes de seguir, ya que habéis pasado junto a vuestro siervo.» Contestaron: «Bien, haz lo que dices.»

Abrahán entró corriendo en la tienda donde estaba Sara y le dijo: «Aprisa, tres cuartillos de flor de harina, amásalos y haz una hogaza.» Él corrió a la vacada, escogió un ternero hermoso y se lo dio a un criado para que lo guisase en seguida. Tomó también cuajada, leche, el ternero guisado y se lo sirvió. Mientras él estaba en pie bajo el árbol, ellos comieron. Después le dijeron: «¿Dónde está Sara, tu mujer?» Contestó: «Aquí, en la tienda.» Añadió uno: «Cuando vuelva a ti, dentro del tiempo de costumbre, Sara habrá tenido un hijo.»

### ▶ Salmo responsorial (14)

R. *Señor, ¿quién puede hospedarse en tu tienda?*

El que procede honradamente / y practica la justicia, / el que tiene intenciones leales / y no calumnia con su lengua. R.

El que no hace mal a su prójimo / ni difama al vecino, / el que considera despreciable al impío / y honra a los que temen al Señor. R.

El que no presta dinero a usura / ni acepta soborno contra el inocente. / El que así obra nunca fallará. R.

### ▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,24-28)

Hermanos:

Ahora me alegro de sufrir por vosotros: así completo en mi carne los dolores de Cristo, sufriendo por su cuerpo que es la Iglesia, de la cual Dios me ha nombrado ministro, asignándome la tarea de anunciaros a vosotros su mensaje completo: el misterio que Dios ha tenido escondido desde siglos y generaciones y que ahora ha revelado a sus santos. A estos ha querido Dios dar a conocer la gloria y riqueza que este misterio encierra para los gentiles: es decir, que Cristo es para vosotros la esperanza de la gloria.

Nosotros anunciamos a ese Cristo; amonestamos a todos, enseñamos a todos, con todos los recursos de la sabiduría, para que todos lleguen a la madurez en su vida en Cristo.

### ▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 10,38-42)

En aquel tiempo, entró Jesús en una aldea, y una mujer llamada Marta lo recibió en su casa. Esta tenía una hermana llamada María, que, sentada a los pies del Señor, escuchaba su palabra. Y Marta se multiplicaba para dar abasto con el servicio; hasta que se paró y dijo: «Señor, ¿no te importa que mi hermana me haya dejado sola con el servicio? Dile que me eche una mano.» Pero el Señor le contestó: «Marta, Marta, andas inquieta y nerviosa con tantas cosas; sólo una es necesaria. María ha escogido la parte mejor, y no se la quitarán.»



Jesús a casa de Marta i Maria. Pintura de Vermeer, National Gallery of Scotland (Edimburg)

## COMENTARI

# Maria ha escollit la millor part



Tot al llarg de la seva vida pública Jesús va suscitar reaccions diverses entre la gent. Uns el van acollir i d'altres no, i encara en diferents graus. Jesús és acollit amicalment a casa de dues germanes, Marta i Maria. L'evangeli de Joan ens presenta aquestes dues dones, i el seu germà Llätzer, establerts a la població de Betània, a les portes de Jerusalem, com amics íntims de Jesús (cf. Jn 11,1-44 i 12,1-7). Lluc, en canvi, ens presenta aquesta escena en el camí de Jesús cap a Jerusalem, sense precisar-ne la ubicació.

Cadascuna de les dues germanes acull Jesús a la seva manera. Marta, com a bona mestressa de

casa, s'afanya a obsequiar Jesús. Ell no viatja sol, l'acompanyen els deixebles amb qui comparteix vida i missió. Acollir Jesús vol dir acollir tot el grup dels deixebles del mestre itinerant. Certament, una bona feina per a Marta i els servents de la casa. En els evangelis, Jesús és convidat a casa de persones benestants; podem pensar que també ho era la casa de Marta i de Maria. No tothom podia acollir a casa seva la comunitat de deixebles!

Maria, però, s'ajeu als peus del mestre per escoltar-lo. Seure als peus del mestre és l'actitud típica del deixeble en la societat jueva d'aleshores. D'aquesta manera, Maria és presentada com a deixeble de Jesús. Cosa inaudita! Perquè no era habi-

tual que es permetés a les dones de ser deixebles dels mestres de la Llei i dels rabins d'aleshores... Jesús accepta, però, el discipulat de Maria, i tampoc no se n'escandalitzen els altres deixebles. Un exemple de l'obertura de Jesús i dels seus.

Davant la recriminació de Marta (com pot una dona seure als peus del mestre, amb la feina que hi ha a la casa!), Jesús lloa l'actitud de Maria perquè ha escollit la millor part: l'escolta de la paraula de Jesús. Acollir Jesús està bé, i cercar d'obsequiar-lo és cosa bona, però és molt millor acollir la seva paraula i deixar-se transformar per ella. Maria ho va saber fer, també la mare de Jesús. Ho fem també nosaltres?

Jordi Latorre, SDB

## La Jornada diocesana amb motiu de l'Any de la Fe es converteix en una festa i aplega més de 500 persones de tot el bisbat a La Seu d'Urgell

«A vui pregarem junts i això té molt valor, perquè unirem les nostres oracions i farem visible el cos de Crist a la terra». Amb aquestes paraules donava l'Arquebisbe d'Urgell la beninguda a les més de cinc-centes persones que el dissabte 15 de juny van arribar a La Seu d'Urgell d'arreu del Bisbat per participar en la Trobada diocesana convocada amb motiu de l'Any de la Fe. La salutació de Mons. Vives obria a les 11 del matí l'acte de proclamació de la fe que va deixar petita la sala Sant Domènec. «Cal que prenguem consciència que som aquí perquè som fills de Déu; som aquí perquè un dia Déu ens va cridar», va dir l'Arquebisbe Joan-Enric mentre a la pantalla gegant que ocupava l'escenari de la sala es projectava un fragment del text de Benet XVI «Porta fidei»: «La fe només creix i s'enforteix creient; no hi ha cap altra possibilitat per a posseir la certesa sobre la pròpia vida que abandonar-se, en un *in crescendo* continuat, a les mans d'un amor que s'experimenta sempre més gran perquè té el seu origen en Déu.»

Després de les paraules inicials de Mons. Vives, van anar sortint a l'escenari de la sala les persones que van voler compartir amb tots els presents la seva experiència de fe, bé explicant com la viuen dia a dia, bé per il·lustrar amb el relat de fets i anècdotes concretes com la seva fe en Crist els ha ajudat en determinats moments de la seva vida. Eren persones de tota condició, grans i joves, alguns que han consagrat la seva vida a l'Església i altres que participen de la comunió eclesial com a laics, però tots, d'una manera o altra, van palesar amb paraules properes al cor que el lema amb què s'havia convocat aquest acte, «La fe em guia!», és una gran veritat en el seu cas; com ho és també en el cas de tots els que van seguir amb atenció i amb emoció els diferents testimonis.

«El món necessita la nostra llum. Si la unim a Jesús, que és la Llum del món, el món s'il·luminarà», els havia dit l'Arquebisbe als presents a la sala Sant Domènec, i insistí en aquesta idea també a l'homilia que presidí després, a la una de la tarda, a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, concelebrada per una cinquantena de preveres arribats de tots els Arxiprestats de la Diòcesi.

A l'inici de la celebració, un grup de voluntaris, també amb representació de tots els Arxiprestats, composà un plafó amb el logotip de l'Any de la Fe, i tot seguit l'Arquebisbe aspergí l'aigua beneïda



Diversos moments de la trobada

damunt tots els fidels, com a símbol de renovació dels dons rebuts en el baptisme. Posteriorment, a l'homilia, Mons. Vives va explicar que la Catedral, «l'església mare de tota la Diòcesi, en un dia com avui és més que mai l'Església del Senyor»; i, com a membres d'aquesta Església, «tots estem cridats a sortir a proclamar la seva Paraula». «És per això, afegí, que volem viure l'Any de la Fe no com un grup tancat, sinó expressant públicament a tota la nostra societat, a tot el món, el goig de ser cristians». I demanà que a l'hora de testimoniar la nostra fe ho fem units, tot mantenint carismes i tarannàs diferents, però units en la pregària, perquè, veient-nos, els que encara no s'han apropiat a Crist puguin tenir ganes de sumar-se a la gran família cristiana. El pla de Déu, conclougué l'Arquebisbe, és fer de tots nosaltres la seva família. «Caminar en la llum del Senyor és tot un programa de vida. [...] Jesús ens acompanya. Ho sentim i ho

notem. I amb Ell ens encaminem cap a la Veritat plena.»

A més de l'acte celebrat a la sala Sant Domènec i de l'Eucaristia a la Catedral d'Urgell, durant tot el matí hi va haver a la plaça dels Oms, davant la Catedral, una «fira d'entitats» que va permetre atansar als ciutadans una completa informació dels projectes i activitats en què treballen durant tot l'any entitats com Càritas i Mans Unides, moviments eclesials com Vida Creixent i l'Hospitalitat de Lourdes, entre d'altres, així com les Delegacions del Bisbat, com ara Pastoral de la Salut, Joventut, Ensenyament, Missions o Patrimoni, per esmentar només una part dels àmbits en què és present l'acció diocesana.

Un dinar de germanor als menjadors de l'escola La Salle, i, ja durant la tarda, un seguit d'activitats lúdiques al mateix centre va posar el punt final a la Trobada.

## 50 ANYS DEL CONCILI VATICÀ II EN ELS SEUS TEXTOS MÉS RELLEVANTS (3)

### De la Constitució sobre la Sagrada Litúrgia (*Sacrosanctum Concilium*)

«La litúrgia, per mitjà de la qual "s'exerceix l'obra de la nostra Redempció", sobretot en el diví sacrifici de l'Eucaristia, contribueix en summe grau al fet que els fidels expressin en la seva vida, i manifestin als altres, el misteri de Crist i la naturalesa autèntica de la veritable Església. És característic de l'Església ser, alhora, humana i divina, visible i dotada d'elements invisibles, lliurada a l'acció i donada a la contemplació, present en el món i, no obstant això, pelegrina, i tot això de manera que en ella l'humà estigui ordenat i subordinat al diví, el visible a l'invisible, l'acció a la contemplació i el present a la ciutat futura que cerquem. Per això, mentre cada dia edifica els que estan dins per ser temple sant en el Senyor i estatge de Déu en l'Esperit, fins arribar al complet desenrotllament de Crist, la Litúrgia al mateix temps els enforteix admirablement per predicar el Crist; i presenta així l'Església, als qui estan fora, com a senyera alçada entre els pobles, per-



què, sota d'ella, es congreguin en la unitat els fills de Déu dispersos, fins que hi hagi un sol ramat i un sol pastor» (n. 2).

«Per aquest misteri pasqual, "morint destruïa la nostra mort i ressuscitant ens ha tornat la vida". Ja que del costat de Crist mort a la creu va brollar "el sagrament meravellós que és tota l'Església"» (n. 5).

«Per realitzar una obra tan gran. Crist està sempre present en la seva Església, sobretot en l'acció litúrgica. Està present en el sacrifici de la Mis-

sa, sigui en la persona del ministre, "oferint-se ara per ministeri dels sacerdots el mateix que llavors es va oferir a la creu", sigui sobretot sota les espècies eucarístiques. Està present amb la seva potència en els sagraments, de manera que, quan algú bateja, és Crist qui bateja. Està present en la seva paraula, ja que quan es llegeix a l'Església la Sagrada Escripura, és Ell qui parla. Està present, finalment, quan l'Església suplica i canta salms, el mateix que va prometre: "On n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, allí sóc jo enmig d'ells" (Mt 18,20) (...) "Cada celebració litúrgica, per ser obra de Crist sacerdot i del seu Cos, que és l'Església, és eminentment acció sagrada i cap altra acció de l'Església no n'igual a l'eficàcia ni en dignitat ni en grau"» (n. 7).

«La litúrgia és el cim al qual tendeix l'acció de l'Església i, al mateix temps, la font d'on brolla tota la seva força. En efecte, els treballs apostòlics s'encaminen a això: que tots els qui han estat fets fills de Déu per la fe i el baptisme, es reunixin, lloïn Déu en l'Església, participin en el sacrifici, i mengin del sopar del Senyor» (n. 10).